

Sygn. akt II UZ 84/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku A. F.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 września 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 września 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił – ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia – skargę kasacyjną A. F. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 kwietnia 2013 r., stwierdziwszy, że przedmiotem sprawy wszczętej odwołaniem od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych było ustalenie nowej wysokości policyjnej emerytury po zaliczeniu do wysługi emerytalnej pracy w gospodarstwie rolnym. Jednocześnie ustalił, że prawo do emerytury zostało A. F. przyznane decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 września 2011 r.

W zażaleniu ubezpieczony wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Apelacyjnego, zarzucając naruszenie art. 398² § 1 zd. 2 k.p.c. przez uznanie, że przedmiotem skargi kasacyjnej nie jest sprawa o przyznanie prawa do emerytury, „podczas gdy skarżący domaga się przyznania mu emerytury w pełnej przysługującej mu wysokości, a źródłem jego żądania jest decyzja ustalająca prawo do emerytury, co implikuje zakwalifikowanie sprawy do kategorii spraw o przyznanie emerytury i przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia”. Na uzasadnienie powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., II UZ 82/01, wydane w zbliżonym stanie faktycznym, oraz postanowienie z dnia 18 grudnia 2012 r., II UZ 59/12, w uzasadnieniu którego wskazano, że przedmiot rozpoznania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych dyktowany jest nie treścią odwołania, lecz treścią samej decyzji. Skoro zatem decyzja dotyczy przyznania prawa do świadczenia emerytalnego, to odwołanie dotyczy sprawy o przyznanie emerytury, a nie wysokości świadczenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna niezależnie od wartości przedmiotu sporu jest dopuszczalna tylko w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Treść tego przepisu nie upoważnia do zaaprobowania zaprezentowanego w zażaleniu wniosku, że sprawa wszczęta odwołaniem, w którym kwestionowana jest wyłącznie wysokość świadczenia, jest sprawą o prawo do świadczenia. Pojęcia „sprawy o przyznanie emerytury” i innej sprawy o prawa majątkowe, w której skarga kasacyjna jest dopuszczalna, gdy ich wartość jest wyższa od dziesięciu tysięcy złotych, nie pokrywają się w żadnym zakresie, co jednolicie przyjmuje Sąd Najwyższy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2009 r., I UZ 22/09, OSNP 2011 nr 5-6, poz. 88, z dnia 8 lutego 2002 r., II UKN 45/01, OSNP 2003 nr 22, poz. 553, z dnia 9 października 2002 r., II UZ 94/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 107, z dnia 17 września 2008 I UZ 14/08 OSNP 2010 nr 3-4, poz. 54 oraz z

dnia 8 września 2009 r., I UZ 61/09, z dnia 1 września 2009 r., I UZ 72/09 i z dnia 16 czerwca 2009 r., I UZ 16/09 - niepublikowane).

Pogląd odmienny, wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 listopada 2004 r., I UZ 37/04 (OSNP 2005 nr 15, poz. 236), oraz w powołanym przez skarżącego postanowieniu z dnia 28 listopada 2001 r., II UZ 82/01, nie jest powszechnie podzielany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1997 r., II UKN 51/96, OSNAPiUS 1997 nr 17, poz. 329; z dnia 17 marca 2004 r., III UZ 1/04, niepublikowane, z dnia 6 listopada 2008 r., II UZ 47/08, OSNP 2010 nr 9-10, poz. 128 oraz glosę krytyczną D. Ciszewskiej, Monitor Prawniczy 2006 nr 5, s. 270). Treść art. 398² § 1 k.p.c. nie upoważnia do zaprezentowanego w zażaleniu wniosku, że sprawa wszczęta odwołaniem, w którym kwestionowana jest wyłącznie wysokość świadczenia, uzależniona od sposobu naliczania okresów ubezpieczenia, dotyczy „przyznania świadczenia”. W postanowieniach z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 596/98 i II UKN 578/98, z dnia 23 kwietnia 1999 r., II UKN 598/98 i II UKN 600/98 (OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 629), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sprawy dotyczące wysokości świadczenia są sprawami, w których dopuszczalność kasacji (skargi kasacyjnej) zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Oznacza to, że skoro skarżący zakwestionował wysokość przyznanego już świadczenia, a wartość przedmiotu zaskarżenia nie sięga kwoty dziesięciu tysięcy złotych, skarga kasacyjna jest – na podstawie art. 398² § 1 k.p.c. – niedopuszczalna.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy zażalenie oddalił jako bezzasadne (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).